Kalf*

Foto: Merlijn Doomernik

Wilfried de Jong [Rotterdamse schrijver, theater- en televisiemaker; www.wilfrieddejong.nl]

Het opgezette kalf met twee koppen stond op ooghoogte. Met mijn neus tegen het glas keek ik naar de twee nekken die uit de romp groeiden. Het deed denken aan de vertakking van een dikke boomstam waarin je je voet kon zetten om te klimmen.

Toen ik mijn gewicht verplaatste, kraakte de eikenhouten vloer. Zoals vaker wanneer ik een bezoek bracht aan het museum, heerste er rust in het oude gebouw waar de loop al jaren uit was.

Het was benauwd in de zaal Misvormde Dieren. Ik deed een stap opzij om het kalf beter te bestuderen. Zijn vacht was oranjebruin, met hier en daar een witte vlek.

Met de mouw van mijn colbert veegde ik over een vetvlekje dat het puntje van mijn neus op het vitrineglas had achter gelaten. Het vlekje werd een streepje dat ik niet weggepoetst kreeg.

Achter me klonken trage voetstappen. Via de spiegeling van de ruit herkende ik de suppoost van het museum. Hij hijgde als een langeafstandsloper. Ik tuurde naar de sokkel van het kalf, naar een handgeschreven bijschrift met Latijnse woorden die me niets zeiden. Uit het steeds zachter wordende gekraak maakte ik op dat de suppoost de zaal weer had verlaten.

De twee koppen van het kalf keken van elkaar af. De vier ogen glommen te veel, als donkere stuiters die op het schoolplein vijf kleine knikkers waard waren. Beide koppen hadden een vrolijke blik en leken zich niet bewust van hun levensbedreigende afwijking. Was er door de dierenarts nog overwogen om de een van de ander te scheiden?

Drie centimeter boven de vitrineplank hingen twee zwarte vliegen met aan elkaar gegroeide vleugels roerloos in een bevroren vlieghouding. Musca domestica, stond op een papiertje gekrabbeld. Als je beter keek, zag je dat hun lijfjes waren doorboord met een flinterdunne speld.

Net toen ik weer voorover wilde buigen, hoorde ik voetstappen; ditmaal waren het hakken met steeds een hoog en een laag geluid. Ik keek om en zag hoe een oudere vrouw met een wandelstok de zaal in liep en recht op me afkwam. Tik-tok. Tik-tok.

Doordat ze abrupt voor mijn voeten stopte, wankelde ze met haar bovenlijf. Over haar blauwe zomerjurk droeg ze een doorschijnende sjaal. Haar linkerschouder trok ze overdreven ver omhoog.

Ze kwam naast me staan en staarde met me mee door het glas van de kast. 'Zielenpoten, vindt u niet?', zei ze met geaffecteerde stem. 'Ach.'

De vrouw schoof nog iets naar voren, waardoor ze met haar gezicht het vetstreepje naderde dat ik had achtergelaten.

Over haar schouder heen bleef ik staren naar de dieren in de glazen potten, afgevuld met sterk water dat een lichtgele kleur had: een poes met één oog en daarnaast en embryohondje met stompjes als voorpoten.

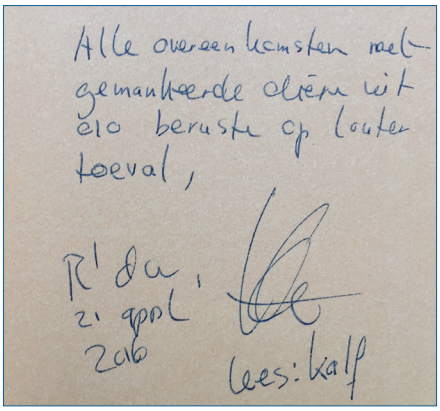
In de grootste pot dreef een albinokonijn met een afzichtelijke uitstulping op zijn kop. Ik was altijd gefascineerd geweest door albino's; als jongen verzamelde ik alle elpees van de broers Johnny en Edgar Winter. Virtuoze rockgitaristen. Witte huid, witte haren en rode ogen. Net als dit konijn. Ik voelde medelijden met het beest. Vermoedelijk verstoten door zijn moeder, zoals dat ging met mislukkelingen in de dierenwereld. ◀

▲ Runderkalf (Siamese tweeling), Barneveld, 1990; NMR 9990-01199. (Bram Langeveld)

▲ Zweefduik, Wilfried de Jong, 2016. (Kees Moeliker)

▲ *Disclaimer* van de auteur zelf. (Kees Moeliker)

* Fragment uit de in 2016 verschenen verhalenbundel Zweefduik, Uitgeverij Podium Amsterdam. ISBN 978 90 5759 770 1.